

ת"פ 40920/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40920-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני : כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

גזר דין

רקע והליכים קודמים:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה סתם (בן זוג) לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בין הצדדים לא הייתה הסמכה בעניין העונש, אך הוסכם כי הטעון יעשה לאחר קבלת תסקיר מבחן שיבחן גם שאלת ההרשעה. בנוסף הצהירה המאשימה כי עמדתה הינה להרשעה וענישה נלווית.
2. בחלק הכללי שבכתב האישום צוין כי הנאשם והגב' ש' (להלן: "**המתלוננת**") היו נשואים משך 14 שנים ובמועד הרלבנטי לכתב האישום התגוררו ברחוב בעיר X.
3. על פי העובדות ביום 20.5.18 בשעה 09:00 או בסמוך, התגלע ויכוח ביניהם בסלון הבית. באותן הנסיבות אמר הנאשם למתלוננת כי אם יש לה מה להגיד לו שתגיד לו ישירות ולא דרך הילדים. בהמשך הרים הנאשם שלט טלוויזיה ואמר למתלוננת "אני אדפוק לך אותו בראש". בתגובה אמרה לו המתלוננת: "נראה אותך" והנאשם זרק את השלט לעברה אך השלט לא פגע בה אלא בקצה הספה עליה ישבה. בעקבות המתואר לעיל אמרה המתלוננת לנאשם שישתלק מהבית והוא בתגובה התקרב אליה וסטר לה בסמוך לאוזנה השמאלית.

ראיות ההגנה לעונש:

4. פרוטוקול דיון מבית הדין הרבני תיק מספר: 969851/7.

תסקירי שרות מבחן:

5. בעניינו של הנאשם הוגשו 4 תסקירים אביא מתוכם בתמצית: בתסקיר מיום 1.7.2019 צוין כי הנאשם כבן 53, נשוי בשנית, אב ל-8 ילדים וסב ל-5 נכדים. בתסקיר פירוט אודות רקע חיובי בו צמח הנאשם וקשר קרוב לאמו שנפטרה לפני כשנתיים. הנאשם התגייס לשרות צבאי משמעותי ולאחר שירותו ובמשך מספר שנים עסק באגרוף באופן מקצועי, כאשר אף כיום הוא עוסק בכך כתחביב.
6. הנאשם נישא לראשונה בגיל 19.5 -במהלך שירותו הצבאי, והיה נשוי למשך 16 שנים. לבני הזוג נולדו 3

ילדים כיום בני 25-32. הנאשם תיאר קשר קרוב במהלך השנים הראשונות, כאשר בשנים האחרונות לנישואיו נתגלו פערים בציפיות ביניהם דבר שהוביל לקרע ביחסים וגירושם מורכבים. לדבריו בעקבות זאת, נוצר קרע עם ילדיו משך תקופה, כאשר כיום שב הקשר להיות קרוב והדוק.

7. כשנה לאחר גירושיו נישא הנאשם בשנית למתלוננת ומקשר זה נולדו לבני הזוג 5 בנות בטווח הגילאים 2-12 שנים. הנאשם תיאר קשר שבסיסו אהבה וקשר רגשי.
8. בהתייחס לעבירה שלל הנאשם אלימות פיזית כלפי המתלוננת ותיאר את האירוע כחריג להתנהלותו. הנאשם מסר כי אכן איים עליה אולם ביחס לסטירה המתוארת בכתב האישום, טען כי הרחיקה ממנו באמצעות מגע. הנאשם גם תיאר פרץ רגשות הדדי במהלך האירוע.
9. הנאשם הוסיף כי לאחר האירוע עזב את הבית ואף פנה לבית המשפט מתוך רצון להתגרש. עוד מסר שכיום התקשורת ביניהם השתפרה, והחלטתם לחיות יחד נעשית מתוך רצון לשמירה על התא המשפחתי. בצד זאת התרשם שרות המבחן כי להליך הפלילי הנוכחי השפעה על חיי הזוגיות, ונראה כי קיימים עדיין משקעים ותחושות של כעס ועלבון בעקבות הגשת התלונה.
10. שרות המבחן שוחח טלפונית עם המתלוננת, שמסרה כי הם עדיין נמצאים בהליכי פרידה. המתלוננת תיארה קשיי תקשורת והתפרצויות זעם שבאות לידי ביטוי גם באלימות מילולית כלפיה. המתלוננת שללה אלימות פיזית כיום ובעבר, פרט לאירוע הנדון. המתלוננת תיארה מערכת יחסים לאורך השנים המאופיינת בקשר קרוב ואהבה גדולה, אולם בצד זאת תיארה קיומן של התפרצויות כעס ואלימות מילולית, אשר מקשות עליה להמשיך בחיים משותפים.
11. בבחינת גורמי סיכוי מפנה שרות המבחן לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הוא בעל כוחות חיוניים לתפקוד תקין בתחום התעסוקה, ומביע נכונות לקחת חלק בהליך טיפולי ייעודי בתחום האלימות הזוגית. בבחינת גורמי סיכון ציין שרות המבחן כי הקשרים הבין זוגיים וקשרי משפחה מאופיינים במורכבות לאורך השנים. בנוסף, הנאשם מתקשה להשלים רגשית עם ההליך הפלילי ומתוך כך מתקשה לגלות תובנה להתנהלותו. עוד צוין כי הנאשם והמתלוננת הציגו עמדות סותרות בנוגע להמשך חיים משותפים. על פיהם הנאשם מתקשה להתמודד עם פגיעות וחולשה וזה עשוי לבוא לידי ביטוי בוויסות רגשי.
12. נוכח זאת המליץ שרות המבחן על דחיית הדיון למשך 5 חודשים במהלכם תיבחן האפשרות לשילובו בקבוצה טיפולית.
13. בתסקיר מיום 9.1.2020 צוין, כי בתחילת חודש נובמבר 2019 שולב הנאשם בקבוצה טיפולית במסגרת שרות המבחן. עוד נמסר כי בני הזוג נמצאים כיום בהליכי פרידה כאשר הנאשם מתגורר בגפו בישוב קידר. בהתאם לדיווח שנמסר הנאשם הגיע בעקבות לטיפול, יצר קשרים חיוניים עם חברי הקבוצה, והוא מהווה דמות דומיננטית בקבוצה. שרות המבחן סבר כי קיימת חשיבות להמשך השתתפותו בקבוצה לקבלת כלים לתקשורת, התמודדות עם קשייו כיום סביב הליך הגירוש המורכב, ורכישה הדרגתית של יכולת התבוננות עצמית ולקחת אחריות אישית. שרות המבחן המליץ על דחייה נוספת של 4 חודשים זאת נוכח שילובו בקבוצה הטיפולית ומצב משפחתי טעון על רקע הפרידה בין בני הזוג.
14. בתסקיר מיום 1.4.2020 ציין שרות המבחן כי הנאשם המשיך לקחת חלק פעיל ומשמעותי בתהליך הטיפול, כאשר במהלך חודש פברואר 2020, בעקבות התפרצות נגיף הקורונה, הופסק הטיפול הקבוצתי ונשמר עם המשתתפים קשר טלפוני. הנאשם מסר בשיחה כי בעקבות מצב החירום רוב העבודה בחנות אותה

הוא מנהל, הופסקה. שרות המבחן המליץ על דחייה נוספת, כאשר עם החזרה לעבודה סדירה ימשיך הנאשם להיות משולב בטיפול הקבוצתי אותו החל.

15. במסגרת התסקיר המסכם מיום 15.6.2020 שוחח שרות המבחן עם הנאשם שמסר כי במהלך תקופה זו עבד באופן מצומצם ותיאר קשיים כלכליים נוכח המצב. בנוסף תיאר פרידה מורכבת מהמתלוננת ותחושת חוסר צדק בהליך המשפטי בבית המשפט למשפחה עת נעשה שימוש בהליך הפלילי נשוא תיק זה. בשיחה עם המתלוננת מסרה כי לא הופנתה אליה אלימות פיזית או אחרת מאז אותו אירוע, אך בבית המשפט למשפחה הגיב הנאשם באופן אמוציונלי ואף באלימות מילולית כלפיה.

16. בהתייחס לקבוצה הטיפולית נמסר כי עקב הנחיות משרד הבריאות, המצב אינו מאפשר את חזרתה לפעילות בשלב זה, אך הנאשם כאמור נטל חלק פעיל עד השלב בו הופסקו המפגשים. בנוסף ציין שרות המבחן כי נוכח העמדות בהן מחזיק הנאשם כיום, אין הם מוצאים מקום להמליץ על המשך טיפול, כאשר הקבוצות הטיפוליות ישובו לפעילות.

17. בהתייחס להמלצה מסר הנאשם כי בשרות המבחן כי במסגרת עבודתו הוא מגיש שירות מקצועי גם לגופים גדולים, וככל ויורשע, יהווה עבורו הדבר פגיעה קונקרטית. שרות המבחן הוסיף כי בפניו לא הוצגו מסמכים המאששים עניין זה. עוד צוין, כי לנוכח תחושותיו וקושי רגשי מצדו לקבלת ההליכים המשפטיים אל מול המתלוננת יש בהרשעה כדי לפגוע בדימויו העצמי.

18. נוכח טעמים אלו, ממליץ שרות המבחן לשקול את אי הרשעתו בדין ולהטיל צו של"צ בהיקף 100 שעות שיהווה עבורו עונש מוחשי מציב גבול בעל אופי חינוכי.

תמצית טיעוני הצדדים:

19. המאשימה ציינה בטיעוניה כי הנאשם הינו יליד 1966 נעדר עבר פלילי. צוין כי הנאשם תקף את המתלוננת בהיותה בת זוגתו בביתם, ובכך פגע בערכים הנוגעים בשלמות גופה ונפשה. המאשימה הפנתה לתוכנם של התסקירים ולכך שהנאשם לא סיים את הטיפול. בהתייחס לשאלת ההרשעה צוין כי הכלל הינו הרשעה ובנסיבות המקרה ונוכח חומרת האירוע, לא ניתן לסיים את ההליך באי הרשעה. בהתייחס למתחם הענישה צוין כי הוא נע על הציר שבין מאסר צופה פני עתיד ועד מאסר קצר בפועל. על הנאשם ביקשה להטיל מאסר על תנאי וצו של"צ.

20. ההגנה ביקשה לסיים את ההליך בלא להכתיים את הנאשם בהרשעה, נוכח גילו, תפקודו הנורמטיבי משך חייו, ואופי עיסוקו כמי שמתקשר עם גופים ציבוריים בהם: שב"ס, שב"כ ומשטרת ישראל.

21. הסנגור הלין כנגד העובדה כי לאחר הסדר הטעון, נטילת האחריות ושילובו בקבוצה, נעשה שימוש על ידי המתלוננת בכך במסגרת ההליכים המתנהלים בבית המשפט למשפחה זאת כדבריו "כדי למנף את סיכוייה בהליך הפרידה". תסכולו של הנאשם, כך לדבריו, נעוץ בכך וכן בהתמשכות ההליך. ההגנה ביקשה להימנע מהרשעה נוכח העובדה כי מדובר בנאשם נעדר פלילי, הפרידה בין בני הזוג, ההליך הטיפולי בו נטל הנאשם חלק משך כשנה וכן המלצת שרות המבחן. הסנגור הוסיף, כי בעקבות המצב השורר כעת, הנאשם נאלץ לפטר את עובדיו ולשהות משך שעות רבות בעסק. בנסיבות אלו ביקש להסתפק בחתימה על התחייבות פיצוי למתלוננת וביטול ההרשעה כאמור.

22. הנאשם בסיום ציין כי אינו אדם אלים, ולאחר שהמתלוננת ביקשה שיערכו שלום בית, פנתה לבית הדין

הרבני והגישה בקשה לגירושין. הנאשם הוסיף כי בעקבות המצב כעת נגרם לו נזק כלכלי רב. הנאשם הוסיף כי עקב הסדרי הראייה שנקבעו לו, הוא יתקשה לבצע את צו השל"צ עליו המליץ שרות המבחן.

מתחם העונש ההולם:

23. במקרה דנן, הערך שנפגע הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה. בעקבות ויכוח שהתגלע ביניהם תחילה איים הנאשם על המתלוננת, בהמשך זרק לעברה שלט ואף סטר לה בפניה.

24. מתחם הענישה ההולם בגין עבירות איומים עומד לרוב על מאסר מותנה וצו של"צ כאשר המדובר באירוע איומים בודד ללא עבירות נלוות (ראו לדוגמה: ת"פ 43163-02-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.12.18)), ומספר מועט של חודשי מאסר בפועל ועד לשנת מאסר כאשר נלוות לאיומים עבירות תקיפת סתם או כשהמדובר באיומים חמורים (ראו לדוגמה: עפ"ג 3328-05-15 **פלוני נגד מדינת ישראל** (6.9.15); עפ"ג 5601-09-17 **אמנד אגרוף נ' מדינת ישראל** (09.04.18); עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **נגוסה יטזב נ' מדינת ישראל** (17.6.14); רע"פ 9704/06 **גרמן סלונים נ' מדינת ישראל** (28.11.06) ועוד).

במקרים מסוימים קיבל ביהמ"ש גם בקשות לביטול הרשעה, אך זאת רק עקב שיקום מרשים שעבר הנאשם, עבירות בודדות וסיכוי נמוך להישנות העבירה. ראו לדוגמה: ת"פ 14367-06-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.4.15).

25. באשר לעבירת התקיפה, ברע"פ 10797/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.03.06) אישר בית המשפט העליון גזר דינו של נאשם שבאירוע תקיפה אחד איים על אשתו, אחז בשערה והכה באגרופים בפניה, והוטל עליו עונש מאסר בפועל של 9 חודשי מאסר בתוספת עונשים נלווים.

26. בעפ"ג 3328-05-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (06.09.15) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של נאשם שהורשע בשני אישומים, האחד בגין איום על אשתו והאחר של תקיפה בכך שסטר לה. הנאשם ביקש מבית המשפט לקבל את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו. בית המשפט המחוזי קבע שאין המדובר במעשים ברף החומרה התחתון וכן לא הוכח שהרשעתו של המערער תגרום נזק לפרנסתו ולפרנסת משפחתו. עוד אושר גזר דינו של בית משפט השלום שהשית על הנאשם 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, 3 חודשי מאסר על תנאי התחייבות וצו מבחן.

27. בת"פ 17170-06-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (06.02.20) נגזרו על נאשם שהורשע בשני מקרים שונים בכך שסטר לאשתו 60 ימי מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

28. בת"פ 26177-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (09.11.14), במקרה דומה של איום ותקיפת סתם נדחתה בקשת נאשם לבטל את הרשעתו, אך העונש שהוטל עליו היה ברף התחתון ונגזרו על הנאשם 180 שעות של"צ, מאסר מותנה והתחייבות.

29. במקרים מסוימים קיבל בית המשפט את הדרישה לביטול ההרשעה, אך זאת כשמצא שמדובר באירוע תקיפה בודד, כאשר הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו וכאשר הוכח שההרשעה אכן תוביל לפגיעה תעסוקתית משמעותית בנאשם. עם זאת צוין שהמדובר בחריג ממשי שהוא בגדר יוצא מן הכלל. ראה לדוגמה: ת"פ 57920-11-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4.2.19), ת"פ 22487-12-15 **מדינת ישראל נ' נ. מ. ס** (30.01.17) וכן ת"פ 33663-07-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (27.03.19), בו חרף העובדה שהתקיפה הייתה חריגה בחומרתה, הוסכם שהמדובר באירוע בודד שאינו מאפיין את הנאשם וכי הרשעתו

אכן תוביל לפגיעה משמעותית בתעסוקתו כרב.

30. אציין כי נמצאו גם גזרי דין בהם נטען שאירוע בודד של סטירה במהלך ויכוח שהתלהט הינו ברף התחתון מבחינת חומרת העבירה ככל ולא נגרמה חבלה בגין התקיפה (ראה: ת"פ 6199-12-15 **מדינת ישראל נ' אברהם אסלי זאדא** (19.07.17)). באותו המקרה הוטל על הנאשם מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת, קנס והתחייבות).

31. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן הינו החל ממאסר על תנאי ו/או צו של"צ לצד רכיבי ענישה נוספים ועד מאסר קצר שיכול וירוצה על דרך עבודות השירות.

סוגיית אי ההרשעה:

32. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 **גדעון רומנו נגד מדינת ישראל** (מיום 21.8.85)). בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (337)**, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".

33. כפי שיפורט להלן, מקרה זה אינו נמנה על החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה, זאת ממספר טעמים: ראשית, סוג העבירה ונסיבות האירוע. תופעת האלימות במשפחה הפכה לנגע בחברה, ועל כן ישנו מקום להחמיר בענישה, מתוך הוקעת המעשה עצמו ומשום שיקולים של הרתעה. במקרה דנן, איום הנאשם בתחילה על המתלוננת כי ידפוק לה את שלט הטלוויזיה בראשה, בהמשך זרק הנאשם את השלט לעברה אך לא פגע בה. בעקבות מעשיו, אמרה המתלוננת לנאשם שישתלק מהבית, והוא בתגובה התקרב אליה וסטר בפניה.

יפים בהקשר זה דברי כב' השופטת א' פרוקצ'יה לפיהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה"

(ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 7 [פורסם בנבו] (11.10.2007)).

34. הטעם השני נעוץ בעובדה כי במסגרת הפגישות שנערכו בשרות המבחן שלל הנאשם אלימות פיסית כלפי המתלוננת (תסקיר מיום 1.7.19 עמוד 3 פסקה 1). בהמשך צמצם מאחריותו בטענה כי רק הרחיקה ממנו

באמצעות מגע (פיסקה 3). יוסף, כי על העובדה כי הנאשם נטל חלק בהליך טיפולי במסגרת שרות המבחן והשתלבות פעילה וחיונית בקבוצה, הרי שבתסקיר המסכם הם אינם ממליצים על המשך טיפולו במסגרתם, זאת על אף העובדה כי הקבוצה הטיפולית הופסקה בשל מצב החירום ולא מטעמים הקשורים בו. להתרשמותם הנאשם עודנו מגלה קושי רגשי להשלים עם ההליך המשפטי והוא מגלה דפוסי חשיבה נוקשים. על רקע זאת, יש ליתן משקל גם לאמור בתסקיר מיום 1.7.2019 עמוד 5, תסקיר מיום 15.6.2020 עמוד 1 שורה 6 מהסוף, וכן עמוד 2 פיסקה 1.

35. הטעם השלישי נעוץ בתנאי שנקבע בפסיקה, לפיו יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטית בשיקומו של נאשם, ואין די בהפניה לנזק עתידי אפשרי.

(ראו: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (1.1.13), ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל (13.3.13)).

הנאשם אומנם ציין מעת הצגת הסדר הטעון ובדיונים שהתקיימו במסגרת פרשת העונש כי יש בהרשעה כדי לפגוע ביכולתו להתקשר מול גופים ממשלתיים, אך בפניו או בפני שרות המבחן, כעולה מתסקירו, לא עמדה תשתית ראייתית ולו ראשונית, לביסוס טענה זו.

36. בנוסף, שרות המבחן אינו ממליץ על ביטול ההרשעה אלא נוקט במינוח מסויג "לשקול את אי הרשעתו בדין" כאשר הנימוק הנוסף בעניין זה אינו ברור כלל ונוגע בדימויו העצמי של הנאשם על רקע קושי רגשי לקבלת ההליכים המשפטיים אל מול המתלוננת. בעניין זה ראיתי להוסיף, כי אף עמדת ההגנה לפיה הנאשם יתקשה לבצע את צו השל"צ, נוכח עיסוקו והסדרי הראייה כעת, ועתירתם להסתפק בחתימה על התחייבות ופיצוי-מציבים קושי לאימוץ עמדתם.

37. בנסיבות אותן ציינתי לעיל, לא אוכל כאמור לקבוע כי זהו אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

38. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). הנאשם כבן 53 אב ל-8 ילדים וסב ל-5 נכדים נעדר עבר פלילי. הנאשם נטל אחריות על מעשיו בבית המשפט, ומאז אותם אירועים לא נפתחו נגדו תיקים חדשים. הבאתי בחשבון את התרשמותו החיובית של שרות המבחן מהנאשם וכן את גורמי הסיכוי עליהם עמד בתסקירו. בנוסף, נתתי משקל לתקופה בה נטל הנאשם חלק בהליך הטיפול במסגרת שרות המבחן.

39. באיזון בין מכלול השיקולים החלטתי לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה ולהטיל עליו את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר וזאת על תנאי, שלא יעבור הנאשם במשך 3 שנים כל עבירת אלימות כלפי בת זוג.

ב. התחייבות בסך 3500 ₪ להימנע מביצוע עבירות אלימות וזאת למשך שנתיים מהיום.

ניתן היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בנוכחות המאשימה הנאשם ובא כוחו.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשרות המבחן.